

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Ferenc Kálmán ügyvéd által képviselt felperesnek, a Szabó és Zeller Ügyvédi Iroda, dr. Péter Mihály ügyvéd által képviselt alperes ellen, megtérítési igény iránt indított perében - mely perbe a dr. Dózsa Ernő Ügyvédi Iroda, dr. Dózsa Ernő ügyvéd által képviselt a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Pest Megyei Bíróság 2010. november 22. napján meghozott 23.P.25.980/2009/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13., 14.sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 5.176.760 Ft és ennek 2009. szeptember 17. napjától számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest megtérítési kötelezettség jogcímén a 2010. december 4. napján történt káreseménykor gépjármű kötelező felelősségbiztosítással nem rendelkező alperestől a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 15. § (7) bekezdése alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, vitatta mind a jogalapot, mind az összegszerűséget. Állította, hogy gépjármű kötelező felelősségbiztosítással rendelkezett, továbbá, hogy munkahelyi balesetnek minősült a káresemény. Sérelmezte, hogy a sérült és munkáltatójának felelősségét, közrehatását nem

vizsgálta a felperes, amelynek alapján megítélése szerint az alperes és a beavatkozó ugyanolyan mértékben felelős a balesetért. Utalt a vezetői gyakorlatlanságára, illetve arra, hogy a telephelyen belül nem vezethette volna a gépjárművet.

A felperesi beavatkozó nem ismerte el felperes által pervesztesség esetén esetlegesen vele szemben érvényesíteni kívánt követelést.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 200.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a 310.600 Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása értelmében a baleseti mechanizmus, a baleset lefolyásának körülményei alperes által sem voltak vitatottak. A Ptk. 537 -539 §-ainak felhívásával a rendelkezésre álló bizonyítékok - okirati bizonyítékok és tanúvallomások - mérlegelésével az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az alperes Fiat Punto típusú személygépkocsijára a baleset időpontjában nem volt hatályos gépjármű kötelező felelősségbiztosítás. A 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 1. sz. melléklet 8. pont h) alpontja két konjunktív feltételének vizsgálata körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy sem felperes, sem alperes nem vitatta a kár a gépjármű javítási és karbantartási munkái során keletkezését, mely tény bizonyít a munkabaleseti jegyzőkönyv is. Az üzemi baleset meghatározásának alapjául a 1997.évi LXXXIII. törvény 52. § (1) bekezdésében írtakat vette alapul, melynek megfelelően a bizonyítékok alapján egyértelműen megállapította, hogy a felperesi beavatkozót a foglalkozása körében végzett munka közben érte a baleset. Így a baleset üzemi balesetnek minősül, mely tényen nem változtat az a körülmény, hogy veszélyes üzem üzemeltetése körében következett be a kár. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az üzemi baleset tényét támasztja alá az a körülmény is, hogy felperesi beavatkozó baleseti táppénz ellátásban részesült. Az elsőfokú bíróság a kárügyintéző tanú kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította, mert az alperes nem tudta bizonyítani az első díjrészlet befizetését, így nem volt releváns az, hogy a kockázatviselés időpontjának megváltoztatása miatt történt. Elutasította a felperesi beavatkozó munkáltatójának megkeresésére irányuló bizonyítási indítványt is, mert a munkavédelmi oktatásról szóló okiratnak, illetve a munkavédelmi szabályzatnak relevanciája nincs. Mindezek alapján felperes térítési kötelezettségét kizáró feltételek fennállására tekintettel a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását, keresetének helytadást kért. Előadta, hogy az üzemi balesetet szenvedett károsult nem munkaadójához, a javító műhelyhez fordult kárai megtérítéséért, hanem a Ptk. 345. §, 355. §-ra hivatkozással felperestől kérte a kárai megtérítését, amelyet teljesített is a felperes. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a történeti tényállást helyesen, de egyoldalúan minősítette. Nem vitatta, hogy a 190/2004. (VI. 9.) Korm. rendeletben említett üzemi baleset bekövetkezett, ugyanakkor a kizárás másik konjunktív tényállási elemének megvalósulását vitatta. A baleset nem a gépjármű javítási, karbantartási munkái során, hanem akkor következett be, amikor a munkákat meg sem kezdték, és az alperes a gépkocsit a

vállalkozó felhívására a javítás helyszínére, a munkaállásba kormányozta. Utalt arra, hogy a munkabalesetek túlnyomó része közlekedési baleset. Álláspontja szerint a polgári jogi, illetve a munkajogi kártérítési felelősség szabályainak egyidejű alkalmazhatósága, illetve a jogcímek konkurenciája miatt a károsult munkavállaló jogosult eldönteni, hogy a kárát a Ptk. szerződésen kívüli szabályai szerint közvetlenül a károkozóval szemben érvényesíti-e, vagy a Munka törvénykönyvének a Ptk-tól részben eltérő szabályai szerint él bejelentéssel saját munkaadójához és úgy jut kártérítéshez.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, jogi álláspontját fenntartva sérelmezve, hogy a sérült és a munkáltató közrehatása nem került vizsgálatra.

A beavatkozó az ellenkérelmében a fellebbezésnek történő helyt adást kért. Állította, hogy az üzemi baleset nem a gépjármű javítási vagy karbantartási munkái során következett be.

A fellebbezés nem alapos.

A fellebbezési eljárásban nem volt vitatott, hogy a gépjármű felelősségbiztosítással nem rendelkező alperes 2007. december 3. napján a személygépkocsijával a szerelőaknára ráállás során kárt okozott a felperesi beavatkozónak, akinek kárát a felperes a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 14. § (1) bekezdés és 15. § (1) bekezdés alapján megtérítette és a felperes e Korm. rendelet 15. § (7) bekezdés alapján élt megtérítési követeléssel a károkozó alperessel szemben.

Arra a felperes helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy az üzemi balesetet szenvedett károsult választhatott, a kárigényét kivel (a károkozóval vagy a munkáltatójával) szemben kívánja érvényesíteni. A felperesi beavatkozó azonban a felperessel szemben fordult kárai megtérítése iránt. A felperes térítési kötelezettsége a károsulttal szemben a 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet alapján állhatott fenn. A 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 1. számú melléklete 8. h) pontja a felperes károsulttal szembeni helytállását kizáró rendelkezést tartalmaz. Ebből következően amennyiben e kizáró rendelkezés alapján a felperes nem volt köteles a károsulttal szemben helytállni a károsult felé, akkor a károsultnak jogalap nélkül teljesített, amelyből következően a jogalap nélkül teljesített ráfordításai és költségei megtérítésének követelésére - a regressz igény érvényesítésére - nem jogosult a károkozóval (az alperessel) szemben.

A Korm. rendelet 1. sz. melléklete 8. h.) pontja két konjunktív feltételt határoz meg a felperes térítési kötelezettségének kizártságához. A kár üzemi balesetnek minősülése feltétel fennállása a fellebbezési eljárásban nem volt vitatott. Miután az idézett pont együttes feltételeket határoz meg, így önmagában az üzemi balesetnek minősülés nem zárja ki a felperes helytállási kötelezettségét. A felperes helytállási kötelezettségének kizártságához az üzemi baleset tényén kívül a másik feltétel, a „gépjármű javítási vagy karbantartási munkái során keletkezett” kár fennállása is szükséges. Ez utóbbi feltétel megvalósulása volt a jelen fellebbezési eljárásban érdemben vitatott. A „gépjármű javítási vagy karbantartási munkái során” kitétel a

Ptk. 207.§ (1) bekezdése szerinti szavak általánosan elfogadott értelme alapján a másodfokú bíróság megítélése szerint nem szűkíthető le kizárólag konkrét, adott munkatevékenység folytatására. A „során” szinonimája a folyamán, idején, közben, alatt, illetve vele rokonértelmű a kapcsán, kapcsolatban. A gépjármű javítási munka több munkafázist, többféle munkafolyamatot takarhat, amelyek egyidejűleg, vagy egymásra épülve, vagy időben szünetekkel is elhúzódóan valósulhatnak meg. Mindezek alapján adott esetben nem szűkíthető le a javítási munka egy meghatározott műveletre, munka mozzanatra. Maga a jogszabály is többes számot használ, amikor javítási és karbantartási munkái során keletkezést ír elő. Mindebből következően a javítási munka során kitételbe beletartoznak olyan, a javítási munkavégzéshez tartozó tevékenységek, amelyek szorosan véve nem tekinthetők konkrét javítási munkafolyamatnak, azonban a javítás elvégzéséhez kötődnek. A másodfokú bíróság megítélése szerint ilyen a gépkocsin végzendő adott munkafolyamathoz szükséges speciális helyre történő beállítás, így a szerelőaknára ráállítás is, mivel ez szükséges ahhoz, hogy a futómű beállítása megtörténhessen. A a szerelő aknára ráállítás előfeltétele a futómű beállításának, amelyből a fentiekre figyelemmel okszerűen következik, hogy e két folyamat nem választható szét egymástól és a futómű beállításhoz mint javítási munkához szükségszerűen tartozó szerelő aknára ráállítás is a javítási munka folyamatába tartozó tevékenység.

A peradatok szerint az alperes előre megbeszélt időpontban vitte a járművét a szervizbe. A műhely területén a javítást elvégző beavatkozó irányításával az alperes vezette a járművét a szerelőaknára, melynek során következett be a baleset. Ebből következően aggálytalanul megállapítható, hogy a szerelő aknára ráállítás közben keletkezett kár a javítási munka során következett be. Ezáltal a felperes térítési kötelezettségét kizáró jogszabályi rendelkezés együttes feltételei megvalósultak, a felperes a térítési kötelezettsége kizártsága következtében a felperesi beavatkozó kár ának megtérítésére nem volt köteles. Ebből következően a jelen perben érvényesített regressz igénye jogalap nélküli. Az elsőfokú bíróság ezért helytállóan utasította el a keresetet.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A másodfokú perköltségről a Pp. 78. § (2) bekezdés alapján határozott, melyben az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján a kifejtett ügyvédi tevékenységre is figyelemmel, mérlegeléssel állapítva meg a díjat. Az alperesnek igazolható többletköltsége a beavatkozással nem merült fel a fellebbezési eljárásban, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján a másodfokú bíróság e körben nem határozott.

A felperes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. tv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM. rendelet 14. § szerint rendelkezett.

Budapest, 2011. május 10.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.
sk.

előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bírószági ügyintéző
Fővárosi Ítéltábla
4.Pf.20.251/2011/8.

Záradék

napján

A végzés 2011. augusztus 26.

jogerőre emelkedett.

Bp. 2011. 09. 13.

sk.

Dr. Németh László

tanácselnök

A kiadmány hitelül:

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Ferenc Kálmán ügyvéd által képviselt felperesnek, a Szabó és Zeller Ügyvédi Iroda, dr. Péter Mihály ügyvéd által képviselt alperes ellen, megtérítési igény iránt indított perében - mely perbe a Dr. Dózsa Ernő Ügyvédi Iroda, dr. Dózsa Ernő ügyvéd által képviselt a felperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Ítéltábla 4.Pf.20.251/2011/5. számú ítélete kijavítása folytán meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla a 2011. május 10. napján meghozott 4.Pf.20.251/2011/5. számú ítélete rendelkező részének második bekezdését akként javítja ki, hogy:

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A végzés ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságához, amelyet a Fővárosi Ítéltáblán lehet benyújtani 3 példányban.

I n d o k o l á s

A másodfokú bíróság a tárgyaláson kihirdetett ítéletéhez és az un. kisítleletben foglaltakhoz képest az írásba foglalt 4.Pf.20.251/2001/8. számú ítélete rendelkező részében az alperest kötelezte, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 50.000 forint másodfokú perköltséget. Mindezek alapján leírási hiba folytán a perköltség viseléséről történt rendelkezésben elírási hibát vétett a másodfokú bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében az ítélet rendelkező részét a fentiek szerint kijavította.

A fellebbezési jog a Pp. 224. § (4) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. június 23.

. Németh László sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.
sk.

Dr. Molnár Ágnes

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróügyi ügyintéző